

Ned med staten, ned med autoriteterne

Staten skal bort; udnyttelsen af mennesker, dyr og naturressourcer skal ophøre; produktionen af nødvendige goder skal afgøres af menneskenes behov og ingen skal slide sig selv op mens andre nyder frugterne af deres arbejde; individets frihed skal overskygge alle falske krav om at underkaste sig det »fælles bedste«; alt som er helligt – guder, love, moralforskrifter – skal trampes ned i støvet; autoriteterne – politikere, dommere, pansere, patriarker og chefer af alle slags – skal bekæmpes og latterliggøres; fængslerne skal rives ned til den sidste sten er borte og intet menneske skal nogensinde dømmes efter idiotiske love som kun beskytter de rige mod konsekvenserne af deres handlinger; med andre ord – ulydighed,

lovløshed, anarki!

For vi elsker livet, og ønsker at ethvert menneske skal være i stand til at nyde dets glæder og udvikle sig i fri association med andre frie individer.

På trods af underkastelsen overalt omkring os og statens tilsyneladende legitimitet; på trods af lavvandet i oprørske aktiviteter her til lands; på trods af at et perspektiv som modsætter sig alle autoriteter er så uønsket som nogensinde før – eller måske netop på grund af alt dette – kaster vi os ud i udgivelsen af et anarkistisk blad. Men hvorfor overhovedet agitere for anarkistiske ideer på et tidspunkt hvor ideen om individuel frihed og et liv uden autoriteter virker mere fjern end nogensinde før; er det ikke klogere bare at pakke sammen og vente på bedre tider?

Nej, for vi ved at hvis nedrivningen af herredømmets verden i dag ser ud som en umulighed, så er det ikke fordi den er det, men fordi vi lader den være det. Et liv uden tvang og hierarkier er nærmest umuligt at forestille sig for os som aldrig har kendt andet end autoriteternes verden, og denne mangel på fantasi spejler sig i vor evne til handling. For at handle frit må vi også kunne forestille os nye måder at leve på som ikke involverer hierarkiske forhold, og for at forestille os dette må vi handle på måder som afviser de nuværende forholds indflydelse på vores liv. Som det er blevet sagt, så kan man kun tale om frihed i frihed. Derfor bør udviklingen af anarkistiske handlinger og ideer ske i et samspil der gør dem uadskillelige – hver for sig er de ubrugelige.

»At bryde ned maa derfor blive det Program, hvorom Anarkisterne samles,« skrev anarkisten Sophus Rasmussen i 1907 angående visse anarkisters tilbøjelighed til at konstruere skabeloner for fremtidens samfund, og dermed »binde med nye Lænker, hvor vi fjernede de gamle,« og vi føler ligesådan i dag. Vi er ikke interesserede i at fremstille detaljerede fremtidsvisioner, men holder os blot til de anarkistiske principper om individuel frihed, fri association og kamp mod hierarkier og autoriteter, og lader det derefter være til fri diskussion hvad det indebærer.

Dermed vender vi os mod den umiddelbare opgave at nedbryde det bestående for at skabe plads for en virkelig udvikling af et liv uden tvang. Bakunin sagde at »lysten til at ødelægge samtidigt er en skabende lyst,« og for at skabe plads for en virkelig diskussion om organiseringen af vore liv, uden statens indblanding, er det netop nødvendigt at nedbryde de institutioner og ideer som umuliggør en fri udveksling mellem tanke og handling.

Dette destruktive projekt bør efter vores opfattelse gøre brug af en mængde forskellige midler – og uventede kombinationer af dem – for at hamre løs på autoriteternes verden fra alle sider. Derfor ønsker vi med dette beskedne blad at bidrage med et middel til kritik af samfundets rådne støttepæle, til diskussion og agitation, og til kommunikation inden for bevægelsen såvel som ud af til. Vi vil gøre, hvad vi kan for at sprede anarkistiske ideer og hårdnakket påstå – på trods af alle ’realister’ som fastholder det modsatte – at ingen behøver at leve sit liv i underkastelse.

For den øjeblikkelige omvæltning af det bestående rejser der sig en storm i samfundet! Borgere, pansere og politikere, gem jer, for her kommer – Orkanen! ♦

Ingen respekt

Onsdag den 17. maj slog politiet til mod ti adresser i København og anholdte 25 personer. De fleste blev løsladt op ad dagen, men ni personer blev sigtede og kom i grundlovs-forhør, og seks blev varetægtsfængslede, hvoraf en senere blev løsladt på grund af manglende beviser. To af de varetægts-fængslede sidder i Vestre Fængsel, to sidder i Blegdamsvejens Fængsel, og en er i ungdomsforvaring. Alle fem skal have prøvet deres varetægtsfængsling i byretten den 13. juni. Flere af de sigtede er under 18 år gamle. De er blandt andet blevet sigtet for vold mod tjenestemand i funktion, forsøg på grov vold og grov forstyrrelse af den offentlige orden, i forbindelse med en demonstration den 1. marts 2017, på tiårsdagen for rydningen af Ungdomshuset.

Siden da har der været en række demonstrationer og andre initiativer for at vise solidaritet med de varetægtsfængslede. I København blev der afholdt demonstrationer den 17. og 18. maj, samt en mindre manifestation den 27. maj, forskellige former for støtteerklæringer er ankommet fra blandt andet Sverige og Australien og information om situationen er oversat til flere sprog.

Antallet af sigtede sammenlignet med antallet af arresterede viser med sædvanlig tydelighed, at der først og fremmest er tale om at politiet skal have mulighed for at spille med musklerne foran rullende kameraer. Nyheden om 25 anholdte og kollektivet BumZen i umiddelbar fare for at styrte sammen får givetvis langt større opmærksomhed end nyheden om at de fleste er løsladt igen og at huset står endnu, og derfor er det kun til gavn for politiet at agere som de gør. På den måde skaber og viderefører de billedet af, at ingen kan undgå lovens lange arm og at politikernes ævl om respekt har hold i virkeligheden.

Det er tydeligt at denne sag hænger nøje sammen med en generel politisk vilje til at genere eller til og med lukke de huse som fungerer som fristeder eller subkulturelle mødesteder for det anti-autoritære miljø. Som vi ser med

kollektivet BumZen, er repressionen ikke blot af politimæssig karakter, men indeholder også et rent ’teknisk’ aspekt i og med at en bygningskonstruktør umiddelbart blev sendt ind i huset fordi politiet frygtede »at det ville styrte sammen«, som de ikke var sene til at informere medierne om. Så vidt vi er underrettede, er det dog ikke væltet endnu.

Med Ungdomshuset under kommunalt herredømme og en alment udbredt mangel på kampvilje og perspektiv i bevægelsen, har de da også alle gode forudsætninger for at gennemføre en lukning eller opstramning af kontrollen, og når så uroligheder som dem den 1. marts kan kædes sammen med Ungdomshuset, får politikerne udmærket skyts i kanonen til at agitere for øget kontrol og lukning. De, politikerne, kræver altid at nogen skal tage ansvaret, og dette krav indfries alt for ofte, ved at nogen træder frem med fejebakken.

Men nu skal man ikke lade sig narre til at tro at det indebærer at ’nogen’ – Ungdomshuset, bevægelsen, etc. – er nødt til at tage afstand fra urolighederne for at redde sig selv, eller at folk nødvendigvis må vise sin solidaritet med de anholdte på en civiliseret måde, så der ikke er flere som havner i spjældet – som der høfligt blev opfordret til ved demonstrationen den 17. maj.

Tværtimod. Den form for politik er netop årsagen til at det anti-autoritære miljø her til lands befinder sig i en sump af inaktivitet, international isolation og idemæssige kortslutninger. Den solidaritet som vises med repressionsramte skal være mangefacetteret og oprørsk. Vi er nødt til at skabe os en helt anden forståelse af forholdet mellem kamp og repression for at bryde ud af denne nedadgående spiral.

Når magthaverne lægger pres på alle som gør oprør, er en af de vigtigste ting som de forsøger at opnå ikke så meget at straffe det individ som har forbrudt sig mod deres love, som at lamslå andre rebeller. Derfor er det vigtigste vi kan gøre, at modsætte os alle krav om at tage det roligt og tie stille, hvad enten det bliver fremsat af magthaverne eller

Festligt. København den 1. marts 2017.

kommer fra »miljøet«. Den virkelige solidaritet opstår når vi genkender vores egne kampe i de fængslede rebeller, og vender repressionen til at være endnu et punkt i herredømmets verden som vi kan angribe. Dermed gør vi solidariteten til et våben.

Med hvert nyt tiltag som indskrænker vores handlemuligheder, indskrænkes også vores evne til at forestille os et liv uden autoriteter og underkastelse. Den eneste måde at kæmpe imod den konstant arbejdende kontrol, er ved at spytte den lige i ansigtet. Med højt hævet hoved må vi stå fast på hvem vi er, for så snart vi bøjer os for truslen eller tager det mindste skridt bagud, indtager kontrollen det tomrum som vi efterlader, og her opstår den nye og mere begrænsende normalitet, hvorfra nye repressive tiltag søsættes. Inaktiviteten, som både er en konsekvens af, og en årsag til, den øgende kontrol, sniger sig nærmere og nærmere kernen af vores eksistens, og kun vi selv er i stand til at standse den.

For anarkister er solidariteten mere end blot et slagord. Den er et grundlæggende element i vores kampe

og projekter. Når vi genkender den oprørske ånd i andres handlinger, og solidariserer os med dem, nedbryder vi den isolation som almindeligvis omgiver os i hverdagen. Solidaritet handler ikke først og fremmest om medlidenhed, men om medskyldighed. Det er ikke vores kammeraters lidelser som inspirerer os, men derimod deres oprørske uvillighed til at acceptere disse påtvungne lidelser. Af medlidenheden opstår oftest blot passivitet og afventen; i medskyldigheden findes potentiale til en uhæmmet spredning af forbrydelser mod hierarkiernes orden.

Mod repressionens lammende effekt svarer vi med direkte aktion og selvorganisering i kampen mod det bestående. Mod stilheden som påtvinges os når vores kammerater havner i rettens kløer svarer vi med højlydt agitation for at kaste herredømmet omkuld. Mod repressionen sætter vi revolutionær solidaritet, som indebærer at vi bryder ud af offerrollen og går til angreb på autoriteternes verden.

Altid med rebellerne – solidaritet med de varetægtsfængslede. ♦

Den Respektløse

Oprørske perspektiver i skyggen af et spektakel

G20: I Hamborg skaber det kommende topmøde allerede store konsekvenser for byens indbyggere gennem den forstærkede kontrol. Men den øgede militarisering af gaderne skaber også en alment udbredt vrede og nye muligheder for oprør. For de som ønsker et grundlæggende og vidtrækkende oprør mod herredømmets verden, er det ikke tilstrækkeligt at fokusere på dagene omkring mødet; det er mindst lige så vigtigt at danne forhold, som kan være et frugtbart grundlag for den kamp som fortsætter efter mødet, når undtagelsestilstanden er blevet hverdag. Den 21. maj blev der i Bogcaféen Halmtorvet holdt et oplæg og en diskussion ud fra dette grundlag, og denne tekst samler nogle af de tanker og ideer som blev præsenteret under mødet.

Da det i efteråret 2016 stod klart at G20-mødet skulle finde sted i Hamborg, var vi en samling anarkistiske individer fra byen som følte et behov for at sætte os ned og diskutere vores positioner i forhold til topmøder og topmødepolitik. De fleste af os reagerede først med dybe suk og vittigheder om autonome militanskampagner. Med da det kort efter at nyheden var kommet, blev klart at selve mødet skulle finde sted i den bydel hvor vi har vores anarkistiske bibliotek, var vi nødt til at forholde os til det.

Det, vi så foran os, var et socialt laboratorium, som ville komme til at forandre vores og andre indbyggers hverdag, vores omgivelser og vores muligheder for at bevæge sig omkring i byen. Selv om byen allerede er et fjendtligt og kontrolleret sted – et ekskluderende sted hvor din sociale kategori afgør hvor du er velkommen og hvor du ikke er det – så findes der endnu en vis bevægelsesfrihed. Det sociale laboratorium som vi nu ser – som vi nu lever i – vil markant formindske bevægelsesfriheden, men derved også tydeliggøre de magtforhold, vi lever under. Det som for lidt over at halvt år siden var en forholdsvis afslappet bydel, patruljeres nu konstant, døgnnet rundt, af politibiler, og helikoptere forstyrrer de flestes søvn. Messehallerne, hvor mødet vil finde sted, betegnes nu som et særligt beskyttet objekt og bevogtes uafbrudt af politipatruljer og vagtfimaer, hvilket også gælder rådhuset, Elbphilharmonie (en prestigefyldt koncertsal) og de fleste af politiets ejendomme. Alle som afviger fra normen – eller hvis panserne keder sig, hvem som helst – som går forbi dem på vej til metroen eller hjem til sig selv, bliver kontrolleret, ikke sjældent brutalt. Det var hvad vi forventede, og nu er det virkelighed.

De spørgsmål som vi stillede os selv overfor denne situation var blandt andet: I hvor høj grad kommer de andre indbyggere til at deltage i dette sociale eksperiment? Hvor meget bliver tilovers af dette, når undtagelsestilstanden er ovre og den nye normalitet indfinder sig? Er det muligt at opbygge en spænding i bydelen? Er det muligt at udvikle relationer til naboerne med udgangspunkt i den intensiverede militarisering og den udbredte vrede over den? Er det muligt under denne besættelseslignende tilstand at skaffe erfaringer i bydelen som kan bruges som styrkende og inspirerende referencepunkter i vores fortsatte kamp mod dette samfund?

Præcis ligesom staten eksperimenterer for at se hvor langt de kan udvide sin besættelse af vores liv og leverum, og for at se hvor meget de kan slippe af sted med når undskyldningen med G20 ikke længere findes, vil vi også eksperimenter. Vi vil eksperimenter for at se hvor langt vi kan udvide vores oprør og hvor meget plads vi kan generobre i os selv, i vores relationer og i den verden vi bevæger os i. Om så udstationerede politipatruljer bliver permanente efter mødet, ekspreslove bliver til standardpraksis og nye overvågningskameraer bliver siddende, så har vi i bedste fald samlet fælles erfaringer og plads nok til at kunne angribe dem og siden trygt ringe på en dør og blive sluppet ind. For at forsøge at skabe sådanne forhold i bydelen bød vi vores naboer ind til en række møder.

Inden vi bød ind til det første nabolagsmøde slog vi fast at der er tre grundlæggende koncepter som vi som anarkister føler er essentielle at

genoplive og fokusere på. Solidaritet, direkte aktion og selvorganisering. Grundlæggende ideer som let glemmes desto mere abstrakte teorierne bliver. Staten vil indføre undtagelsestilstand i vores kvarter. Vores svar:

- Solidaritet: Mod kontrollerne som vi alle udsættes for og mod statens forsøg på at fremstå som almægtig, støtter vi hinanden i modangreb, selvforsvar og omsorg.
- Direkte aktion: Vi gør vores ideer til handling uden at bede nogen om lov eller at bede en specialist om at gøre os en tjeneste. Hvis vi vil opnå noget, så bliver det gennem vores egne handlinger at vi gør det.
- Selvorganisering: Samfundet forsøger uophørligt at gøre sig uundværligt i vores liv og sætte os i et afhængighedsforhold til politikere, arbejdsgivere, skoler, den herskende økonomiske orden, videnskaben og den digitale verden. Vi vælger i stedet at forsøge at udforme vores liv selv, i fællesskab, ud fra relationer som vi forsøger at opbygge uden undertrykkende hierarkier.

To uger inden OECD-mødet, det såkaldte testmøde inden G20, fandt det først nabolagsmøde sted. Under dette møde opstod initiativet »Det røde mærke«, som det er meningen skal fungere under begge topmøder. Overalt hvor folk har sat røde mærker på sine døre kan man regne med at blive beskyttet mod panserne, få vand, hvile eller andre former for hjælp.

Under selve OECD-mødet kunne man se det røde mærke i mange gader i bydelen, og nogle ejere af mindre butikker nægtede panserne adgang til deres lokaler. Visse steder fik de ikke lov til at gå på toilettet eller købe kaffe.

Frem til april blev der afholdt flere nabolagsmøder og derimellen også arbejdsdage hvor bannere og stencils blev fremstillet og anvendt i bydelen. Under møderne talte folk om deres erfaringer, ideer og forslag, og om deres frygt for udviklingen i byen. Efter en del møder blev det tydeligt at det sociale center som vi afholdt dem i, afskrækkede en del naboer fra at deltage på grund af sin ekstreme karakter. Derfor bestemte vi os for at flytte mødepladsen til et kunstprojekt nogle hundrede meter derfra. For ikke at lukke nabolagsmødet inde i et støvet politisk ladet lokale, men også ud fra ideen om at konfrontere militariseringen ved at indtage steder i byen og bruge dem som vi selv vil, planlagde vi en picnic i en

lille park i bydelen. En søndag sidst i april indtog vi parken med engangsgrilte, stjålet mad, musik, øl, flyers, blade, bøger og bannere. De fleste som kom havde ikke tidligere været til nabolagsmøderne, men havde fundet en indbydelse i deres postkasse eller set en plakat på gaden. Inden hvert møde sørgede vi for, at så godt som hver eneste postkasse eller opgang fik sig en flyer eller plakat.

De samtaler som fandt sted ved dette arrangement gav et tydeligt billede af at mange i bydelen er kritiske mod politikerne, har foragt for panserne og er solidariske med dem som handler imod militariseringen og G20-mødet. Derimod er viljen til selv at lade sin vrede komme til udtryk begrænset til meget få individer.

To uger senere var følelsen ved et lignende arrangement slet ikke lige så opløftende. Denne gang tydeliggjordes andre eksterne og officielle grupperes interesser. Ved nogle af de tidligere møder havde personer fra græsrodsgruppen »St. Pauli selber machen« været tilstede, dog ikke som repræsentanter for sin gruppe. Til picnicerne kom de slæbende med deres kammerater, telte, guitarer og deres egen agenda. En person gik omkring og uddelte en flyer fra »St. Pauli...«, og fortalte alle at det var dem som havde organiseret arrangementet. Det blev hurtigt tydeligt hvem som havde behov for at hævde et territorium som de ikke havde nogen ret til at hævde.

Der hvor vi står nu bliver det mere og mere vigtigt at vi skærper vores ideer og

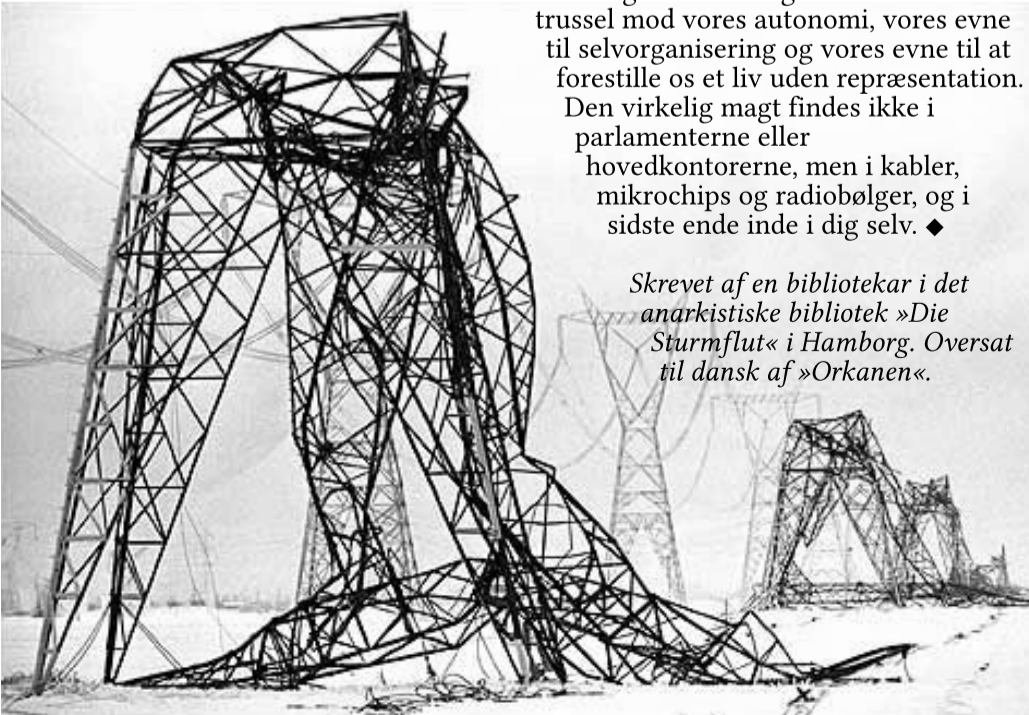
tager plads med dem. Uanset hvor hyggeligt det er med picnicerne, så har vi behov for at gå videre med vores eksperimenter. Med flere og flere demokratiske og pacificerende initiativer som højlydt tager plads i det terræn hvor vi forsøger at udvikle vores projekt, er det vigtigt at vi udfordrer dem med vores ideer og handlinger. Jo mere plads disse grupper tager, desto mere udvides også statens magtprojekt, om end i mere skjulte former.

Samtidigt med at vores projekt langsomt skrider frem, nærmer de dage sig hastigt, som alle gadekampshungrende venter på. Vores valg af projekt og perspektiv er ikke på nogen måde en distancering fra gadekampe som sådan, og i bund og grund heller ikke imod gadekampene som ventes i Hamborg. Pointen for os er, at vores mål er et alment udbredt oprør, altså at en forskelligartet samling individer finder en fælles interesse i sammen at kaste den herskende orden omkuld, for siden at kunne realisere sig selv og sine ideer efter bedste evne. At der under G20-mødet skulle kunne opnås mere end nogle midlertidigt ukontrollerbare og vilde situationer, hvor vi ejer vores liv i et øjeblik og angriber de magtstrukturer som normalt underkuer os, er næppe særligt sandsynligt. For at stille ens behov for ødelæggelse og for at skabe vigtige erfaringer og nye styrkede relationer, kan det være fint nok, men for at opnå virkelige brud med normaliteten, for at lykkes at antænde et oprør, rækker det ikke med et topmøde og dets moddemonstrationer.

Det er bestemt med glæde, at man ser flere individer, grupper og politiske lejre interessere sig for infrastrukturen som et legitimt angrebspunkt i samfunds-kroppen, men efter min mening falder mange i den marxistiske traditions fælde og tænker at de skal overtage infrastrukturen fra de nuværende magthavere, og at det skal føre dem nærmere anarki eller kommunisme. Hvis »...ums Ganze's« plan om at blokere havnen kan sammenfattes som at »lamslå infrastrukturen for at forårsage økonomisk skade, for at sende et budskab, eller for at overtage den«, så kan mit perspektiv sammenfattes som »ødelæg og saboter samfundets infrastruktur, da den i alle sine former transporterer, bærer og opretholder dette samfunds værdier.«

For at konfrontere dette samfund som befinder sig overalt i vores liv, behøver vi sociale projekter som vores eksperimenter i nabolaget, men vi behøver også at angribe den infrastruktur og teknologi som udgør den hurtigst udviklende trussel mod vores autonomi, vores evne til selvorganisering og vores evne til at forestille os et liv uden repræsentation. Den virkelig magt findes ikke i parlamenterne eller hovedkontorerne, men i kabler, mikrochips og radiobølger, og i sidste ende inde i dig selv. ♦

Skrevet af en bibliotekar i det anarkistiske bibliotek »Die Sturmflut« i Hamborg. Oversat til dansk af »Orkanen«.

En sommerdag i Vestre Fængsel

Det er lørdag. Klokken er et par minutter over 8, og en trykbølge opfylder hele nordfløjen. Det runger i den rektangulære bygning, når otte vagter samtidigt påbegynder dagens ’morgenvækning’; fire etager, to på hver: hver etages ene vagt åbner cellerne fra venstre til højre i en hesteskoform, den anden fra højre til venstre. Vagterne starter med at åbne cellerne helt inde ved fængslets arkitektoniske centrum – i midten af ’korset’ – og bevæger sig ud gennem korridoren, helt ud i enden med udsigt gennem de kæmpestore gavlvinduer, ud over ringmuren, og en stor grædepil.

Jeg sidder spærret inde helt ude i fløjens ende, hvilket betyder at jeg er sidst i kæden af celleåbninger. Som regel ligger jeg vågen for cellerne åbnes, særligt på denne solrige og varme årstid. Men der har også været lyse morgenstunder, hvor jeg er blevet vækket af dette spektakel, søvnic og desorienteret. Således ligger jeg typisk i dagens første minutter i de overdimensionerede nøgler og døres dunken og banken, og afventer.

Fra celle til celle køres morgenmaden fra kl. 8.15 rundt på vogne i fløjen. Ca. 11.30 bliver frokosten kørt rundt, kl. 17.30 aftensmaden. Omkring kl. 19.45 kommer vognen med kogende vand og et stykke frugt, og der lukkes efterfølgende ned for natten.

På en lørdag som denne ligger gårdturen – dagens eneste mulighed for frisk luft – allerede kl. 9, og kl. 10 gennes fangerne ind i fløjen igen, tilbage til cellerne.

Jeg sidder indespærret på nordfløjens østside. Placeringen af denne celle resulterer i, at der – bl.a. på grund af årstiden – er mange timer i løbet af

dagen, hvor solens stråler brænder lige ind i cellen. Det gælder selvsagt ikke kun for denne specifikke celleplacering.

Før i tiden havde cellerne højtsiddende vinduer, der startede ca. 2½ meter over gulvet, hvilket gav følelsen af at sidde i en kælder, og hvor det ene vindue i øvrigt kunne åbnes helt op. Nu er der et vinduesparti, dobbelt så stort som tidligere, med tre store ruder, og en metalplade med talrige små huller, hvorved fængslets ledelse muligvis har tænkt at frisk luft kan trænge ind i cellen. Metalpladen afskærmes med en lille lem, der kan åbnes op og lukkes i efter fangens behov, og som kan låses af efter vagternes, som dermed udsletter muligheden for frisk luft. Men selv med muligheden for at kunne holde denne lille lem åben, er det på grund af den konstant aflåste celledør og mangel på udsugning ikke muligt for luften i cellen at cirkulere, eller at foretage en regulær udluftning. Det er muligt at købe en ventilator i butikken, men man er urimeligt afhængig af butikkens lagerstatus, ferielukninger med videre, og ikke mindst ens eget økonomiske råderum. Derudover gøres det fra fængslets side ikke klart, at det overhovedet er muligt at købe sådan en ventilator. En sådan information falder ind under parolen »det finder du nok selv ud af på en eller anden måde.«

For ca. 10 kr. i timen har fanger syet gardiner til de nye vinduespartier. Der er tale om et stykke blåt stof, der er stort nok til at dække hele vinduespartiet. Stofstykket har huller i de to øverste hjørner, og hænger da ned fra to korresponderende skruer i hvert hjørne

af vinduespartiet. Stofstykket fungerer mere som afskærmning end reelle gardiner, hvilket vil sige at der ikke slipper lys igennem overhovedet.

Allerede fra formiddagen ligger jeg med baghoved, ryg, baglår, lægge og hæle klistret mod skumgummi-madrassen på cellebriksen kun iført boksershorts rullet helt op i lysken og trukket helt ned til hvor mine kønsorganer starter. Jeg har spredt mine lemmer så langt fra hinanden, og så langt fra min torso som muligt. Det er varmt på denne lørdag, hvor solen brager ned på nordfløjen fra en skyfri himmel. Jeg har valgt ikke at benytte mig af mit skærmende gardin, og selv hvis jeg valgte mørket til ville jeg alligevel ikke kunne vælge varmen nævneværdigt fra; det fortæller erfaringen mig. Desuden er jeg af den opfattelse, at det er vigtigt at man får rigtigt lys. Sollys skaber en friskhed og styrke, du ikke bør undvære. Ikke mindst når du sidder indespærret under isolationslignende forhold med dig selv helt tæt på, og alle andre ad helvede til. I et bizart dilemma betyder lysets indtrængen også varmens aggressive overgreb. Det er kvælende og fugtigt. Det er præmissen for statens opbevaring af dig. Det er vagternes falske følelse af sikkerhed der opretholdes på bekostning af din adgang til basale nødvendigheder.

Lørdag er en tom dag. Udover den daglige gårdtur, og to timers machoide sportsaktiviteter, som kun et lille fåtal af fængslets fanger i øvrigt har mulighed for på grund af pladsmangel og andre begrænsninger (f.eks. flugtrisiko), tilbyder fængslet intet. Ingen skole, ingen besøgsmuligheder, ingen studiekreds, intet værkstedsarbejde; for langt de fleste er der ingen planlagte

aktiviteter udenfor cellen på en lørdag. Dette skal selvfølgelig ses i relation til det faktum, at mange fanger også på hverdage ikke har mulighed for at deltage i disse aktiviteter på grund af ovennævnte begrænsninger, og ligeledes i forhold til den enkelte fanges fysiske og psykiske kapacitet, besøgsræssige forhold, repressive tiltag såsom isolation som følge af disciplinærstraf og så videre.

Lørdag i Vestre Fængsel betyder således for mange fanger indespærring på cellen i 23 ud af døgnets 24 timer. Undtaget denne proces er dem, der som nævnt deltager i lørdagens sportsaktiviteter, og så er der dem som finder sammen i et såkaldt cellefællesskab (på lørdage 13-16.30 og 18-19.45 specifikt for min etage). Men det er virkelig vigtigt at bemærke, hvordan cellefællesskab langt fra er for alle; ikke alle kan overskue at sidde to eller tre personer på 8,4 m² (mindst halvdelen er inventar); ikke alle støder på tilstrækkeligt ligesindede medfanger, hvor et cellefællesskab måtte virke tiltrækkende; og så videre.

Vi gør alle sammen, hvad vi kan for at holde ud, og vi har alle mere eller mindre forskellige måder at gøre dette på. Men det kan være, at vi har brug for mening, som ikke altid kan skabes på egen hånd. Det kan være, at vi har brug for selskab, som vi ikke selv kan iværk-sætte. Det kan være, at vi har brug for styrke, som vi ikke selv kan generere. ♦

xyz

En kop kaffe med Malatesta

Boganmeldelse: Den italienske anarkist Malatesta (1853-1932) lader sit *alter ego* diskutere anarkismens mange spørgsmål med et væld af forskellige modstandere, til stor fornøjelse for »Orkanens« anmelder.

Errico Malatesta: I Caféen – Samtaler om anarkismen og friheden
Oversat af Lars Troels Møller
Bureauets lommebibliotek, 2016
192 sider, 125 kr.

Hvis Malatesta stadig levede den dag i dag, så skulle han have vældig ros for sit underholdende men samtidigt dybdegående værk, *I Caféen*. Den lille bog står frem som et eksempel på hvordan skønlitteratur og faglitteratur elegant kan smelte sammen, og opnå både den faglige lærdom man finder i tykkere, tungere filosofiske værker, men samtidig letlæseligheden og underholdningsværdien man finder i kunstnerisk prosa.

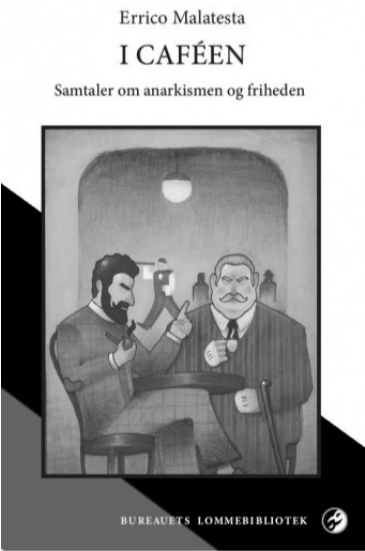
I Caféen omhandler netop de talrige samtaler og diskussioner Malatesta havde i sin tid i en lille café i Syditalien, hvor anarkismen bliver debatteret blandt et væld af forskellige personer. Man følger den rappe og velartikulerede Giorgio – som højst sandsynligt er Malatestas *alter ego* – i sin verbale tango med kapitalister, socialister, købmænd, dommere, og andre.

At bogen er skrevet som en dialog er en teknik som blev brugt allerede af de gamle grækere – Platon især, med hans værker om Sokrates – og på mange måder bærer nogle ligheder med netop Platons værker. Lige som den gamle Sokrates strejfede rundt i Athens gader og diskuterede med sine medmennesker, udskifter vi her Sokrates med den skarpe Giorgio, og Athen med en navnløs café i Syditalien. Netop det at det er skrevet som dialog tilbyder flere ting for læseren. Først og fremmest betyder det at det faglige stof læses langt nemmere, da man får lov til at nyde hvor forskellige Giorgios »modstandere« er;

alt fra den lov og orden-elskende dommer Ambrogio til den ambitiøse men måske naive socialist Luigi. For det andet betyder det at to sider af samme sag bliver belyst: hvor de fleste andre politiske værker kun fremstiller forfatterens egne meninger, forsøger Malatesta her at skabe et skift mellem tese og antitese, idet debatten mellem Giorgio og hans »modstander« udspiller sig.

Netop denne dialogform tilbyder noget til både hærdede anarkister og de nye og lærelystne. De hærdede anarkister kan lære hvordan man kan diskutere anarkismen på rolig og saglig manér, og de nye og nysgerrige vil få svar fra Giorgio selv på nogle af deres egne spørgsmål – for igen og igen leverer Giorgio skarpe, dybsindige, og velformulerede svar. Alle myter og rygter om anarkismen bliver aflivet den ene efter den anden og Giorgios »modstandere« må gang på gang se i øjnene at de havde meninger om og frygt for anarkismen som ikke havde rødder i virkeligheden. Naturligvis er anarkismen en bøjelig substans som ændrer sig efter hvem man spørger, så man må erkende at læseren her bliver præsenteret med *Giorgios* – og dermed Malatestas – syn på utopia.

Til enhver der gerne vil lære om anarkismen, fungerer denne bog som mental insektspray, som dræber alle de mider og myter der sværmer rundt om

idéen om anarkisme, og giver den dens dårlige ry.

Man kan dog ikke komme udenom at dialogen til en hvis grad er en smule »konstrueret«. Selvom disse diskussioner tilsyneladende skulle have taget plads i virkeligheden, er det tydeligt at se at Malatesta bestemt husker hvad han *selv* sagde i langt højere grad end hvad hans modstandere sagde. Men netop som Platon forsøgte at fortælle om sin egen filosofi ved at bruge Sokrates som medium, bruger Malatesta også Giorgios debatter som medium for at fortælle

læseren – dig – om hans egne meninger om anarkismen. Det er ikke en fortælling om en debat, men en fortælling om anarkismen, og det ved du nok også godt, lige fra første øjeblik du lægger øjnene på bogens forside.

Hvis man er ny og nysgerrig på hvad anarkismen er, men ikke er klar til at sætte sig ned med de tunge bøger som plaprer løs og glemmer både punktum, komma, og nåde, så er Malatestas *I Caféen* en oplagt mulighed. Selvom sproget til dels er gammelt – værket er jo trods alt fra 1922 – så er det stadig propfyldt med medrivende dialoger og finurlige karakterer, som gør alt det faglige langt nemmere at fordøje. For på trods af dets prosalignende struktur, er det ikke ren og skær underholdning; der bliver adresseret en række vigtige pointer og spørgsmål om anarkismen, og det kan både nye ildsjæle og gamle hunde lære noget af. ♦

Cyborg Makhno

Kreativt natarbejde

Fra medierne erfarer vi at hoveddøren til Rigsdagsgården på Cristiansborg natten mellem d. 10. og 11. maj blev overstænket med hvid maling. Det glæder os altid at høre om angreb, små som store, mod magtens symboler, fordi ødelæggelse og latterliggørelse af herredømmets verden er nødvendig for at skabe plads for friheden – og for at trække vejret i den kvælende os af autoritetstro som omgiver os.

Men det som skal bemærkes her, er hvordan dr.dk på klodset vis illustrerer hvor ivrige medierne i almenhed er for at give politiets arbejde et stabilt grundlag, ved hjælp af deres magt til at danne meninger og sandheder. I en kort nyhedsartikel går forfatteren fra »angreb med maling« via et historisk *vue* over malingsattentater på de »179 folkevalgte politikere« til afslutningsvis at omtale den »skærpede sikkerhed på Christiansborg« som begrundes med »den skærpede terrortrussel efter flere angreb i Europa de senere år.« Hvilke angreb? Nice på Bastilledagen? Bataclan? Åhléns? Hvad i alverden har massemord med maling at gøre? Hvorfor er de overhovedet klemt ind i samme artikel? Fordi politiet ikke kan begrunde sit arbejde på loven alene, de behøver også den offentlige menings støtte, og medierne viser sig gang på gang at være villige hjælpere, når der skal sættes lighedstegn mellem oprør og ekstremisme. Denne lille sag er blot et eksempel.

Vi er nødt til med næb og kløer at kæmpe imod denne meningsdannelse overalt hvor den vender sig imod oprørske handlinger, ellers bliver vores råderum for tanke og handling mindre og mindre. Det kan vi gøre ved at kritisere den skarpt og ved at vise at vi ikke er bange for at handle på trods af repressionen og den offentlige mening. Kun derved overvinder vi deres magt over vores liv. ♦ *ouk*

Hvad er vi bange for?

Frygt for repression: Statens repression er ikke kun et spørgsmål om fængsel og svungne knipler. Det handler lige så meget om, hvordan den virker på et psykologisk plan. Det værste ved denne side af repressionen er, hvordan vi selv er med til at reproducere den. Når folk gennem tekster og illustrationer lader politiet fremstå som overlegne, så er det kun til repressionens fordel, fordi det hjælper til at fastslå det billede som politiet ønsker, at vi skal have af dem.

Jeg finder mig sommetider et mørkt og indelukket sted ovenpå begivenheder, hvor det virkelig ses hvordan repressionen er et fikseringsbælte omkring den anti-autoritære bevægelse. Begivenheder, hvor både individuelt og kollektivt baserede beslutninger træffes i strid med logik og idealer. Disse begivenheder kan ikke forstås isoleret set; vi er nødt til at kigge på psykologien bag undertrykkernes adfærd, såvel som den adfærd vi selv lægger for dagen. Det er i denne forbindelse, jeg spørger mig selv om der findes en konstruktiv tilgang hinsides repressionsfrygten i Danmark?

Repressionsfrygt kan være overvældende ad helvede til, og det er min klare overbevisning, at den i disse tider desværre har alt for godt fat i os. Vi føler dens greb i nakken, og vi har tendens til at krybe for den, når vi står overfor samfundsproducerede ideer om tryghedsindskrænkninger, fængslinger, plettede straffeattester, sociale stigmatiseringer osv. Det er aldrig givet, at vi kan undvige disse statslige og samfundsmæssige, undertrykkende tiltag – og spørgsmålet ligger da også og lur, hvorvidt vi overhovedet skal det – men for mig at se er vi nødt til at gøre et forsøg på at forberede os bedst muligt på, hvad repressionsfrygten gør ved os – kollektivt og særligt individuelt. Det er kernen i problematikken; ikke nødvendigvis på hvilken måde du kan undertrykkes uanset tidspunkt, og uden nogen nævneværdig konsekvens for disse undertrykkere, men hvordan du forholder dig til disse kendsgerninger, og hvordan vi hver for sig og sammen udvikler en oprørsk strategi mod fjendens udfald.

Repressionsfrygten bunder ikke kun i et formelt og »moralisk« forbud mod at forbyrde sig mod gældende love. Den handler også om at vi er lullet i søvn med falske goder; hakket ud af hinandens frihed og værdighed, ja, men i en helt grotesk grad også skamlukket fra de mennesker, vis placering i den økonomiske og socialdarwinistiske hakkeordenen er langt under vores egen. Vi får drejet protektionistiske og uretfærdige idealer såsom race- og kulturbaseret beskyttelse og forpligtelse ind i kraniet. Tænk altid på loven som et instrument, der skal opretholde og dynamisere denne søvngang.

Under loven er du beskyttet og forpligtet; det er, hvad du får at vide, og har fået at vide helt fra barnsben. Under loven bliver du passet på, støttet i din modgang, rensat for al din dårlige samvittighed, og under loven er du med til at opretholde loven, legitimere loven. Under loven har du det godt, og så længe du lever dit liv under loven gennem din programmerede forpligtelse opretholdes dette *status quo*.

Så hvis loven beskytter dig, arrangerer dit liv så det går i den rigtige retning og holder dig ren, hvad så hvis det viser sig, at du afskyr loven? Hvis du indser, at den i virkeligheden undertrykker, disciplinerer og udsletter dig stykke for stykke; at imens loven angiveligt beskytter dig imod undertrykkelse og usikkerhed, så forpligtes du til at undertrykke og skabe usikkerhed for andre? Hvad nu hvis det viser sig, at du hellere vil kæmpe for frihed uanset konstrueret forskellighed og pacificerende loyalitet? Hvor langt er du da parat til at gå...?

Jeg vil fortælle dig, at vi kan modarbejde repressionsfrygten; den skal vi fucking modarbejde. Den eksplicitte

Frygtløst. Man kan forholde sig til repressionen på mange forskellige måder.

repression – især i form af politiet – bruger denne type frygt som brændstof. De bliver mere dristige, arrogante, og de tager vores rum. Det var vi f.eks. vidne til den 1. marts 2017, da der stod 6-7 knippelmaskiner stimlet sammen ca. 10 meter til højre for den gamle *Usmalia** imens demonstrationens spydspids gik lige forbi, uden at der blev skredet tilstrækkeligt til handling.

I en sådan situation kan vi godt lide at fortælle os selv, at de pansere godt nok var heldige at de ikke blev overdyngt med, hvad der utvetydigt måtte tilkomme dem, men jeg tror ærligt talt ikke, at det har skidemeget med held at gøre. Panserne har højst sandsynligt ikke placeret sig lige dér, fordi de er uforberedte, uorganiserede og/eller idioter. De står dér, fordi de har det psykologiske overtag, sammenholdt med det faktum, at de har en kalkuleret og erfaringsbaseret forventning om, at de ikke bliver konfronteret. Skulle der være en eller to rebeller, der måtte øjne muligheden for at lave et velfortjent og nødvendigt *pushback*, vil disse blive håndteret på brutal vis.

Spørgsmålet er så, hvad der herefter ville ske. Ville vi vende os mod denne lille skare af statsfanatikere og forvise dem gennem en både fysisk og mental nedbrydning? Eller ville de få lov at rive rebellerne – vores kammerater – i stykker uden konsekvenser, fordi vi ikke er i stand til at stå imod deres tiltag? Måske handler det i virkeligheden om at stå imod os selv: vores indprentede autoritetstro, og den manglende evne som kammerater til at gøre hvad vi ville ønske at vores kammerater ville gøre for os.

Vi kan simpelthen ikke acceptere den nuværende forudsigelighed i situationer som disse. Panserne er få, de er onde, og de er i virkeligheden ubetydelige. Vi har en forvrænget idé om, hvem fuck de egentlig er, og hvad deres sande kapacitet består i, og vi har en forpligtelse – især over for os selv – til at bryde med dette psykologiske overtag, som vi reproducerer på grotesk vis, når vi gennem venstreradikale udtryksformer såsom tekster, pjecer og klistermærker spiller med på politiets fortælling om sig selv som overlegne. Vi svækkes både individuelt og kollektivt, hver gang de vinder – hver gang de praktiserer dette mentale overherredømme, og de styrkes proportionelt med denne svækkelse.

Frygt og had for loven og dens repressive konsekvenser ændrer i sig selv ikke nødvendigvis din legitimering

af den. En afvigelse fra lovlydighed er ofte et aktivt valg, du er nødt til at træffe – og det vil ikke være gratis. Det kan meget vel være benhårdt, virke håbløst og fremprovokere uønskede karaktertræk hos dig selv, ligesom du meget vel kan opleve dem hos andre, der træffer det samme valg. Du kan pludselig befinde dig midt i en proces, hvor du ærgrer dig over de måder, som du opfører dig på. Du bliver sur på dig selv, og du vil også mærke at du skammer dig.

Ofte handler fremkomsten af disse følelsesmæssige udsving om at du på nærmest unaturlig vis kæmper imod din autoritetstro. Her er vi nødt til at støtte hinanden og holde sammen på hinanden. Vi kan alle falde, og mange af os har været ret langt nede at ligge – om ikke fysisk, så mentalt. Det skal vi kunne tale med hinanden om. Vi skal hver især åbne os op, når begrænsningen virker allermest faretruende, og vi skal være solidariske helt ind til benet. Vi skal være gode til at oplyse og informere hinanden, men selvfølgelig uden på demoraliserende vis at begrænse hinanden i de måder, hvorpå vi individuelt bedst føler vi yder modstand.

Alternativer til strømlinede og snæversynede tilgange mod undertrykkelse er en nødvendighed! Der skal ikke mindst gives rum til at kritisere og debattere hinandens tilgange konstruktivt, hvilket vi ikke skal være bange for. Det skal handle mindre om, hvordan statsmagten kan gøre med os hvad de vil, og mere om, hvordan vi kan leve og frigøre os, ansigt til ansigt med disse aggressivt forværende, repressive tiltag.

Afslutningsvis vil jeg fortælle dig dette: Konsekvenserne af dine idealer vil automatisk støtte op om samme idealer. Konsekvenserne er jo netop reaktioner på handlinger. Handlinger som du foretager dig i overensstemmelse med dine idealer. Hvis ikke man gør sig dette bevidst i udgangspunktet, så er det på tide at man genovervejer sine handlinger. Alt har en konsekvens: Kapitalisme, folkemord, hungersnød, misogyni, udnyttelse af dyr og natur osv. Men det har civil ulydighed, ejendomsforflytning, befriende destruktion og voldelig modstand også.

Hvad end konsekvensen er, så skal vi være klar. Vores eksistens kræver det, og gør vi det rigtigt, har repressionsfrygten ikke en chance! ♦

Ledz Burnett Wright

News from the ground

Wednesday the 31st of May, during *Disruption* at Jagtvej 69 – a countercultural alternative to the infamous *Distortion* festival that has been puking and pissing its way through the urban areas of Copenhagen – we witnessed through beatings and arrests what measures the cops are willing – and wishes – to take, with the specific goal of upholding the current, repressive order of things. Two particular state based agendas were revealed.

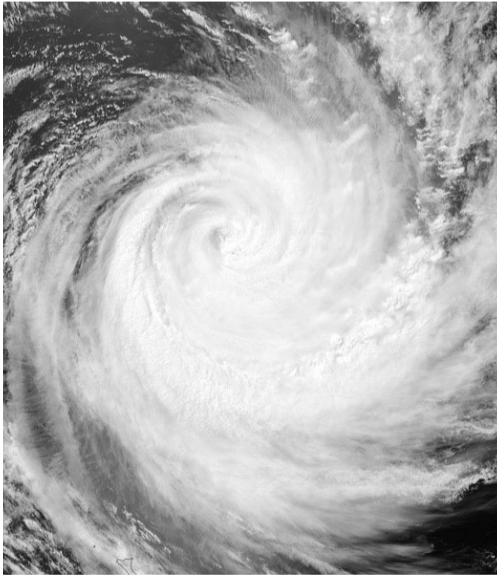
First of all, how the cops from top to bottom act sternly not only to create and escalate any situation with the clear intention of posing as victims of meaningless violence in the face of self-proclaimed loss of control, but also force-feeding this falsehood to the public, so they may gain their legitimacy of existence.

Second of all, while pursuing the noble achievement of protecting the racist street preacher Rasmus Paludan, the jackboots showed themselves to be the perfect candidates for a gold medal in securing the freedom for radical right winged agendas with the use of brute force, which of course beautifully plays into the authoritarian foundation of the state.

Obviously, it is not surprising that we experience this resistance towards our dissident, antiracist ways of being, even if the state sees us more as yet another reason to be repressive, than an actual threat to their existence. A societal demographic not ideologically assimilated – and even explicitly critical of the established order of things – is unwanted, because there is no profit to be gained from it, no respect to harvest, and no submission to enjoy.

That is why the state exploits this demographic to centralise power and strengthen adversity in portraying this ‘villainous’ group of people as society’s infantilised, immoral and ignorant plague. Regardless of all this bullshit trickery, we will confront the right winged assholes, and short of the police making themselves scarce, they will be confronted as well; no alternative, no regrets, and all the way to the end. ♦

ouk

Vejrudsigten for juni måned.

Bidrag til »Orkanen«

Hvis du ønsker at bidrage med artikler (en A4 side, ca. 5000 anslag), læserbreve (en halv A4 side, ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a., så send per e-mail til orkanen@riseup.net. Vi modtager tekster både på dansk og engelsk. Næste nummer udkommer d. 2. juli. Deadline er d. 26. juni.

Contribute to “Orkanen”

If you wish to contribute with articles (one A4 page, about 5000 keystrokes), letters (a half A4 page, 2500 keystrokes), images, poems etc., then send by e-mail to orkanen@riseup.net. We receive texts in both Danish and English. Next issue is published on the 2nd of July. The deadline is on the 26th of June.

*Usmalia var det gamle Ungdomshus’ infoshop.